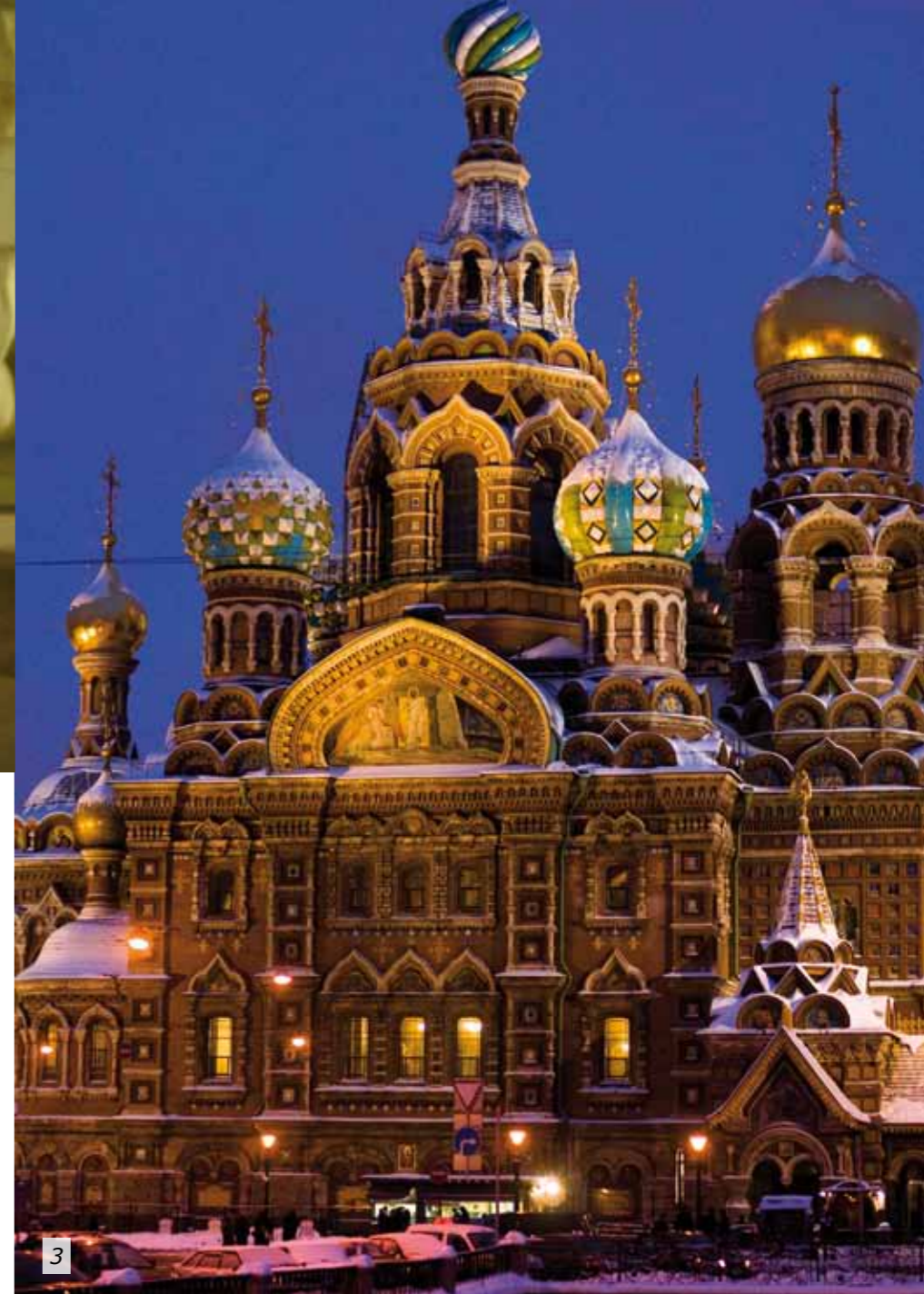

1

2

3

TIL SANKT PETERSBURG FOR EN POSE RUNDSTYKKER

Bad, bajere og birkeris. Bjørne, borscht og babushkaer. Lige på den anden side af den finske golf og kun to timers flyvetid fra København ligger Peter den Stores by, der lokker med verdensklassearkitektur og sære russiske traditioner. Læs med, når Jakob og Charlotte trodser visumbøvl og snekaos og tager på en forlænget weekend i den russiske føderation.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER
REDAKTION: PER ALLAN JENSEN
LAYOUT: ANJA POVLSEN

"Mener du seriøst, du vil betale med kortet igen, selv om det kun bliver to kroner?" Den unge bagerjomfru kigger på mig, som om jeg er den underligste kunde, hun nogensinde har ekspederet. Jeg nikker, og kort efter glider mit EuroBonus Mastercard for anden gang denne morgen ind i dankortterminalens gab i forsøget på at afregne for et rundstykke.

Helt sådan spiller klaveret desværre ikke. "Afvist" bekendtgør apparaturets skærm nemlig lakonisk, til trods for, at den uanseelige sum næppe har forårsaget overtræk på min konto. Så

napper jeg et med birkes, fortæller jeg bagerpigen. Det er 50 øre dyrere, og med det divergerende beløb glider transaktionen heldigvis igennem.

Otte rundstykker senere - henholdsvis med og uden birkes og afregnet på yderligere otte forskellige transaktioner - er posen endelig fuld. Den ældre herre der ganske længe har ventet bag mig i Kvicklybagerens kø ryster på hovedet og skridter utålmodigt frem til disken. Udenfor på Søborg Hovedgade kæmper solen for at bryde gennem skyerne. Med et smøret grin skridter jeg ud i den friske luft, mens jeg fornemmer, at folk

i køen fortsat kaster olme blikke efter idioten i køen, der lige har brugt en halv søndag formiddag på at købe en pose rundstykker. Men de ved jo heller ikke, at der er mening med galskaben. At jeg lige har optjent en ordentlig hatfuld bonuspoint og er godt på vej til at have sikret mig en gratis flyvetur.

I Russisk badstue

Måneder senere har et par museklik sikret, at bonuspointene er brugt, og med sprød frostsne knirkende under vores vintersko ankommer vi derfor en decemberdag til *Yamskiye Banyas* i Sankt Petersborgs *Dostoyevskogogade*.

Billede 1: Vinterpaladset i december måned. Det frøs 20 grader, men det afholdt ikke unge vodkadeduggede og letpåklædte russere i at lægge vejen forbi

Billede 2: Misfoster på antropologimuseet "Kunstkamera". Peter den store indsamlede og udstillede ufødte deforme skabninger som skulle tjene som et skrækkesempel for mødre, der var urene i troen

Billede 3: Blodskirken ("Church of the Savior on Spilled Blood") blev bygget og opkaldt efter Zar Alexander II, der blev myrdet på stedet hvor kirken i dag er opført

Vurderet ud fra stueetagens interiør minder stedet ved første øjekast mere om en ganske almindelig russisk boligblok end en badstue. Altså bortset fra hjørnekiosken, hvorfra en *babushka* sælger *veniki* (birkeris), vodka, øl i halvlitersglasflasker og andre livsnødvendige fornødenheder til folk på vej i sauna. En dansk svømmehal ligner det i hvert fald ikke, og vi er totalt forvirrede og aner ikke, hvordan vi kommer ind og i gang.

Uengageret stikker den russiske kioskmutter, da vi spørgende stikker hovederne ind i butikken, tre runkne

finger i vejret, peger op ad trappen og mumler et eller andet på russisk.

På tredje etage hænger et voluminøst skilt overstrøet med kyrilliske skrifttegn. Vi gætter på, det kundgør etablermentets husorden. Under et stumpende forhæng vælter dampen ud. Der lugter af sæbe og birketræer. Uden at ane om forhænget skjuler afklædte yppige ballerinaer, runkne babushkaer eller skæggede bolsjevikker, smugkigger jeg forsigtigt ind. Heldigvis (eller desværre om man vil) er det herreafdelingen, jeg har fundet. Jeg er omgivet af maskuline og vinterblege russiske bagdele. Charlotte begiver sig videre op mod fjerde sal for at lede efter dameafdelingen.

Bad, bajere og birkeris

Indenfor i herrernes garderobe venter *Banshchiken* - Bademesteren. Den godmodige mand med et skæg, der er længere end julemandens, taler ikke et ord engelsk, men peger bestemt på pristavlen på tallet, der angiver prisen til 260 rubler (50 kroner). Selvfølgelig er det det højeste tal på hele den uforståelige tavle. En kende mistroisk stanger jeg de krøllede sedler over disken, ulykkeligt uvidende om, at der blot er tale om normal søndagstakst. Dernæst tager mesteren, der med uindskrænket magt regerer over bad, bajere og birkeris, sig kærligt af mit kæmpe kamera, som jeg tvivler på vil bringe lykke blandt tykke, nøgne mænd i glohed vanddamp. Til sidst

giver han mig en brik med et nummer og peger over på et udtjent, falmet garderobeskab, hvor jeg kan hænge mit tøj.

Så mangler jeg bare et håndklæde. Skide godt sted at have glemt sit håndklæde, tænker jeg, og peger desperat på bunken af sirligt indpakkede, strøgne lagener. *Prostynyaen*, som det hvide lagen hedder, koster 60 rubler bekendtgør bademesteren, men det skal vise sig at være 11 kroner godt givet ud, også selv om mine russiske badefæller ser lidt overraskede ud over, at jeg vil tørre mig med et lagen.

En tørn med botanikken

Det føles som om nogen lige har taget dækslet af en varm køler, da jeg stikker hovedet ind i *parilkaen*. Den brandvarme vanddamp rammer først hovedet og siden resten af kroppen, da jeg efter grundig afvaskning forsigtigt bevæger mig ind i det enorme russiske damprum. Jeg har lige så meget lyst til at sætte mig direkte på en af træbænkene, som til at sætte mig på en varm kogeplade, og jeg priser mig lykkelig for, at min *prostynya* kan afskærme min ømfindtlige podeks fra den gloende varme bænk, der selv på nederste række ellers truer med at svitse min hud og efterlade mærker som på en pølse på en grillrist.

På øverste bænkerække ligger en flommefed russer og sveder, mens hans kammerat ubønhørligt tæsker ham med sine *veniki*. Birkekvistene, der heldigvis forinden er blevet opblødt i kogende vand, hagler ned over den sagesløse mand, der anstrengt tager imod de læsterlige klø. Masochistisk råber den fede russer fra tid til anden et eller andet, som jeg gætter på betyder ”mere”, hvorefter kammeraten med sveden springende tager nok en tørn med botanikken.

Straks efter at slagene er hørt op, forlader den overophedede fedling *parilkaen* for at kaste sit sønderbankede korpus direkte ned i baderummets minimalistiske *bassein*. Springet sender kaskader af iskoldt vand i alle retninger. Han stiger op af det nu halvt tømte afkølingsbassin og griner over hele hovedet, mens han går over mod opholdsrummet og sin velfortjente halve liter øl.

Tilbage ved udgangen møder jeg Charlotte. Levende fortæller hun om ublufærdige nøgne madammer, der skamløst gik amok med birkerisene. Og om babushkaer, der smurte sig ind i sæbeskum, gik i rensende mudderbade og skyllede sig rene med oliestænket vand.

Afrejseproblemer

En ualmindelig kold vintermorgen hjemme i Danmark nogle dage forinden, gør vi klar til at køre i lufthavnen. Bilen er bundfrossen, og det tager en evighed at tø den op. Det fryser ti grader, og sneen ligger som en tyk dyne på vores villavej. Forruden på min gamle Toyota er totalt iset til. Selv dampen inde i kabinen er frosset og har lagt sig som en genstridig hinde af is på indersiden af ruden. Hvis jeg var en eskimo på Grønland, der skulle hakke mig gennem isen for at fange en fisk, kunne jeg forstå det, tænker jeg, mens jeg bander denne arktiske isvinter ad helvedes til. Men at jeg skal sidde denne afrejsevintermorgen her i kongeriget i ti forfrosne minutter og kradse med min grimme lille sneskraber for at generere et kighul på størrelse med en skisok, det hænger ikke sammen.

Endelig er bilen klar. Vores fly letter om knap to timer, men først skal vi lige aflevere vores unger til pasning og køre gennem morgenmyldretidstrafikken på nødtørftigt sneryddede veje og ad den nærmest kronisk vejarbejdsramte motorring 3. Men vi når det nok. Det gør vi altid. Udover at det selvfølgelig nu er på denne ud af alle morgener, at Charlotte vælger at bekendtgøre, at hun ikke kan finde sin pung. Vidunderligt. Sådan skatter. Skide godt, især i betragtning af, at den indeholder et utal af kreditkort, som gerne skulle med på rejsen. Eminent timing.

Hverken en hektisk husransagning eller en eventyrlig dejlig omvej forbi det lokale posthus, hvor den måske kunne være blevet tabt dagen forinden, giver resultat, og til sidst er vi tvunget til at give fortabt. Det er høje tid at sætte kurs mod lufthavnen, hvis vi skal nå vores fly.

Flyet er aflyst!

”Fly nummer SK736 er aflyst”, står der lakonisk på den kortfattede SMS, som jeg modtager lige efter vi har passeret den vejarbejdsplagede del af

motorvejen. Aflyst! Det kan de sgu da ikke, siger vi til hinanden. Ja, ja, det sner godt nok en lille smule, og de har sagt i radioen, at Gatwick er lukket, men vores fly det skal jo direkte til St. Petersborg. Hvor svært kan det være?

”Cancelled flights” står der over tre af SAS-skrankerne. Der er fem flyaflysninger denne morgen og en del forvirrede passagerer i køerne. Da vi når frem, taler frøken SAS om besætninger, der er strandet i Gatwick, og om mangel på ekstrapersonale i disse sparetider. Heldigvis har computeren allerede ombooket os til et senere fly via Stockholm. Herfor kvitterer Skandinaviens førende flyselskab med tre timers ekstra ventetid (som vi bl.a. benytter til at køre hjem og finde Charlottes pung) samt to madvouchers til kr. 75. En eller anden genial person har besluttet, at disse vouchers skal udleveres i SAS transitcenter, hvor desperate transitpassagerer denne aflysningsplagede morgen står i køer, der skaber associationer om den destination, vi er på vej mod, og hvor det ellers avancerede nummersystem kundgør, at der er 73 andre før os i køen.

"Остер якоб"

Køen i immigrationen i Pulkovo lufthavnen i Sankt Petersborg er også lang. Det er vel Rusland. Men trods alt går det hurtigere end at få madbilletter hos SAS. Pasbetjenten glor uengageret ned i mit visum, da vi endelig når frem til ham. Visummet er gyldigt i præcis de fire dage vores ophold varer, og det fremgår, at jeg hedder "Остер якоб". Det kan de jo sagtens bilde mig ind. Jeg sveder lidt i håndfladerne. Der har været en del ballade med at få hotellets rejsebureau, der har lavet min invitation til Rusland, til at stove mit fornavn rigtigt, og i to forsøg er det ikke lykkedes. "Jacob" og sidenhen "Jacobus" lød de to kreative forsøg. Heldigvis er det vist alligevel lykkedes ambassaden at skrive det rigtige navn i visummet. Besiddende samme manglende entusiasme som hovedparten af verdens stempelbestyrere, efterlader pasbetjenten i hvert fald blot en orange, kyrillisk klat i mit pas, der autoriserer mit ophold i den russiske føderation.

En skrantende minibus tager os ad snesjappede veje gennem Sankt Petersborgs tunge trafik mod Moskovskaya metrostation. Klemt

ind på bagerste sæde, siddende ovenpå reservehjulet og med vores bagage opmagasineret på skødet, skimter vi imponante pladser med krigsmonumenter og martyrstatuer gennem bussens ridsede vinduer.

På opdagelse i tyve graders frost

Sankt Petersborg, der i takt med historiens gang har heddet både Leningrad og Petrograd, blev i sin tid grundlagt på en sump. Det afholdt dog ikke byens grundlægger Peter den Store, der i 1703 lige havde erobret området fra svenskerne i den store nordiske krig, fra at lade nogle af verdens smukkeste bygninger opføre på stedet. Det afholdt heller ikke hans efterfølgere fra i midten af 1900-tallet at konstruere en metro, der på grund af de specielle geologiske forhold blev dybereliggende end nogen anden. Fra Moskovskaya kører vi nedad på rulletrapper, der aldrig synes at ende. De næste dage udforsker vi dybet under byen og besøger en række metrostationer, der med deres stejle rulletrapper, glinsende marmor, skulpturer, malerier og lysekroner i sig selv udgør en af byens bedste turistattraktioner.

Det fryser omkring tyve grader, da vi sent om aftenen for første gang ser byens vartegn med det for denne decemberaften så rammende navn. Vinterpaladset. På paladspladsen boltrer en armygrøn militærtruck sig med håndbremsevendinger på den 50.000 kvadratmeter store spejlglatte og for en sjælden gangs skyld mennesketomme plads. Kort efter ankommer en limousine. Purunge piger i papirtynde festkjoler og deres beduggede filejser i skjorteærmer skridter over den mennesketomme plads. Lidt Stolichnaya og lidt Smirnoff har hurtigt fortrængt illusionen om en streng russisk vinter. Meget har forandret sig siden oktoberrevolutionen brød ud her på pladsen i 1917.

I et par dage ser vi på pelshuer og Matroyshka-dukker. På kirker, fæstninger og katedraler. Spiser Stroganoff, russiske pandekager og Borscht. Besøger nogle af byens bizarre museer, som ikke kan anklages for manglende originalitet. De udstillede genstande spænder fra misfostre af tohovedede børn konserverede i formaldehyd over Rasputins balsamerede tredive centimeters forplantningsorgan til en fyrretusind år

Solopgang og udsigt fra Peter og Paul fæstningen ind mod Sankt Petersborgs centrum en ualmindelig kold vintermorgen

gammel kæmpemammut dukket op fra permafrosten i så komplet stand, at den ser ud som om den har levet indtil sidste år.

Zirco

"Zirco, zirco" siger den ældre dame og nikker med en entusiasme, så hendes enorme pelshue er ved at falde af. Hendes fåmælte søn, der ligesom mama ikke taler et ord engelsk, betragter hende med skeptisk mine. "Da da da, Zirco" insisterer hun og peger ivrigt, at vi skal gå tilbage ad den alenlange boulevard, hvorfra vi lige er kommet spurtende. Vi er sent på den. Med digitalkameraet stopfyldt med alt for mange skumringsbilleder af blodskirken er vi spænet gennem mørket mod Sankt Petersborg State Circus. Forestillingen er for længst startet. Såfremt det er lykkedes mig at tyde de kyrilliske tegn i bykortet, burde vi befinde os ganske tæt på cirkusbygningen. Det gør vi faktisk også, viser det sig, til trods for at Mama Ruski er af en divergerende opfattelse. En ung russisk gut kommer heldigvis i det samme forbi og forklarer, at cirkusset ganske rigtig ligger næsten lige foran næsen på os blot 100 meter længere fremme.

Indenfor i det 130 år gamle cirkus, der engang har hørt til blandt Europas førende, oser der af cirkushistorie. I de hyggelige runde gange, der omgiver manegen, hænger der falmøde sorthvide billeder af artister, der hører til en anden tid. Forestillingen af i dag er mest et dyrecirkus. Dresserede hunde, søløver, kameler, papegøjer og aber gør kunstner. Til sidst kommer bjørnene. Glansnummeret. Har man lyst til at se bjørne, der kan danse twist, spille på mandolin, slå kolbøtter, svinge med hulahopringe, køre i karet og kysse deres folkedragtsklædte trænere på kinden, så er dette "Zirco" utvivlsomt stedet, man skal lægge vejen forbi.

Vores besøg i en af verdens smukkeste byer lakker mod enden. Vi er enige om, at det var den helt rigtige beslutning at besøge byen om vinteren, hvor frosten bider, pelshuerne er trukket godt ned om ørerne, og en varm skål borscht rigtig kommer til sin ret efter en lang dag udenfor i kulden. Kulden og de sære traditioner har gjort vores besøg til en speciel oplevelse, og der skal gå lang tid før vi glemmer vores lille eventyr i det russiske Banya. Måske vi en dag

kommer tilbage. Tilbage til byen med de hvide nætter. Måske sågar en dag, hvor nætterne er lyse og ikke bare farvet hvide af sne.

Efterskrift: Til Sankt Petersborg for en pose rundstykker

St. Petersborg var månedens EuroBonus tilbud i oktober 2010, hvor returbilletten kunne fås til halv pris: 10.000 point. Visse DBK-medlemmer er af den opfattelse, at når man optjener EuroBonus point er det, fordi man har betalt for meget for flybilletten. Mine point til turen til Rusland sparede jeg op uden overhovedet at flyve. SAS og SEB Kort kørte i foråret 2009 en kampagne, hvor man fik 5.000 EuroBonus point,

hvis man oprettede et MasterCard og nåede at bruge kortet mindst ti gange før 1. juni 2009. Der var ingen regler om, at beløbet skulle være af en vis størrelse eller at de ti køb skulle finde sted i forskellige butikker. Desuden optjener man point, når man bruger kortet som betalingskort (typisk får man point svarende til 10% af det beløb man handler for). Ved helt almindelige dagligdags indkøb sikrede jeg mig derved over en periode på 12 måneder de resterende 5.000 point. Eksklusive skatter og afgifter beløb mine samlede udgifter til flyrejsen sig således blot til kroner 22,50 og indbragte mig udover returbilletten en pose rundstykker.

Praktiske oplysninger

Visum til Rusland: Visum er stadig møgbesværligt og kræver:

- Udfyldt ansøgningsformular
- Dokumentation for hotelophold og betaling heraf (voucher)
- Invitation fra Rusland, som skal være "underskrevet og stemplet af en officiel myndighed"
- Pasbillede
- Forsikringsattest
- Kr. 280 i kontanter og lige penge (7-dages turistvisum)
- To gange personligt fremmøde (den første kræver tidsbestilling) på den russiske ambassade i København med en uges mellemrum.
- Vi fixede det selv (tak til Gerner Thomsen for kyndig vejledning) ved først at booke hotel og dernæst få hotellet til at sende voucher og invitation. Vi betalte ikke hotellet herfor, men betalte et symbolsk beløb for at få registreret visummet ved ankomst til hotellet.

Mange vælger i stedet for selv at ordne visum at få et rejsebureau til at hjælpe sig.

Fly: Vi fløj retur med SAS for 10.000 EuroBonus point pr. person (månedens tilbud) og kr 299 for skatter og afgifter. Flyvetiden er 2 timer.

Hotel: Vi boede på 5th Corner Hotel i Zagorodniy-gaden, 10 minutters gang fra Metro og 15 minutters gang fra hovedgaden Nevski Prospekt. Kr. 340,- pr nat for dobbeltværelse inkl. morgenmad. Booket via expedia.

Metro: Metroen er fantastisk velfungerende og meget smuk. Bygget 1940-1956 dybt under jorden. Baseret på den gennemsnitlige stationsdybde er metroen den dybeste i verden. Konstrueret så dybt pga. sumpe og kaviteter i undergrunden. Den dybeste station Admiralteyskaya, er 105 meter under jordens overflade.

Rejsetidspunkt: De fleste besøger St. Petersborg om sommeren, hvor man kan sejle på byens kanaler. Det kan synes bizart at rejse fra den danske vinter til den strenge russiske vinter, men til gengæld har man i langt højere grad byen for sig selv, og man undgår alenlange køer foran især Vinterpaladset. På et vinterbesøg giver det også bedre mening at besøge et Banya.

Vær med i de berejstes fotogruppe

TEKST OG FOTO: MICHAEL NYHOLM
REDAKTION: JACOB GOWLAND JØRGENSEN
LAYOUT: ANJA POVLSEN

Mange DBK'ere er fantastiske fotografer, der ikke kun tager billeder på de mange rejser. DBK-fotogruppen er en gruppe, der består af fotoentusiaster, der gerne vil dele deres billeder med andre – ikke bare på nettet, men også i hyggeligt selskab. Først og fremmest er formålet med gruppen at lære andre fotointeresserede at kende, og hygge os med hinanden, mens vi tager billeder.

Vi lader os også inspirere af hinanden til at blive bedre fotografer. Vi taler om teknik og udstyr. Vi udfordrer hinanden med små sjove kreative opgaver på fotoekskursioner. Og vi udforsker forskellige genrer indenfor fotografiet.

Hvad der gør et billede godt er naturligvis meget individuelt, men der er dog nogle krydderier, man kan bruge når man komponerer sit billede, og som kan forbedre resultatet. Disse krydderier taler vi om på møderne. Hvor meget der skal bruges? Er visse billeder lidt for krydrede? Ville billedet blive bedre med lidt mere salt, eller måske en smule chili?

Selvom man har taget billeder i årevis, kan de fleste stadig finpudse teknikken eller have brug for fortsat at blive inspireret og udfordret på kreativiteten og dermed blive endnu bedre fotografer. En professionel fotograf i fotogruppen fortalte mig, at hun gerne deler af sin viden og fortsat ser interesseret på andres billeder for selv at blive en bedre fotograf.

På tur i felten

Vi holder forskellige typer af møder. Der er f.eks. inspirationsmøder, hvor vi tager på kunststudstilinger og lader os inspirere af "Årets Pressefoto". Eller ture i felten, hvor vi tager på udflugt med kameraet og ofte indenfor et bestemt område og arkitektur. Der er smagsdommermøder, hvor vi kommenterer billeder indenfor et bestemt emne. Her er der to ordstyrere, der kommenterer billederne, men andre deltagere er også velkomne til at komme med kommentarer og forslag til, hvordan man kan optimere billedet.

Der er planlagt fotoekskursioner som f.eks. Tranedans i Sverige, Sort Sol over Tøndermarsken, Malmø byvandring til Turning Torso og diverse vandringer i København og i Ørestaden.

Da medlemmerne alle er DBK'ere, får de ofte rejsefeber, og derfor er det forskelligt, hvem der kommer til møderne. Nogle benytter sig af at maile billeder fra rejsemålet til smagsdommermøderne, og på denne måde kan man deltage, selvom man ikke selv kan være til mødet.

Der er allerede en fast skare at deltagere, der kommer til møderne, og alle interesserede er velkomne. Man behøver ikke være professionel, eller have for tusindvis af kroners udstyr. På sidste foto- og inspirationsmøde var der et medlem, der tog billeder med sin telefon, og et andet medlem der havde for 60.000 kroners udstyr med.

Jeg håber, nogle af jer har fået lyst til at deltage i nogle af de kommende møder. Hold øje med nyhedsbrevet og opslag på hjemmesiden.

Billeder på de næste sider:

Setting Sun, Nykreditbygningen, København, indsendt af Michael Nyholm
Fotokonkurrence 2009, Bidrag 97: Klar himmel på Snaefellsness, Island, indsendt af: Morten Villadsen
Fotokonkurrence 2009, Bidrag 33: Kameler i skumringen, Dubai, UAE, indsendt af: Charlotte Felk
Fotokonkurrence 2009, Bidrag 39: Japansk punker til Jingu Bashi, Tokyo, Japan, indsendt af: Jakob Øster
Fotokonkurrence 2007, Bidrag 102: Tørring af fisk, Negombo, Sri Lanka, indsendt af: Søren Padkjær